

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 5. velikega serpana, 1892.

List 32.

Moje spreobrnjenje.

(Dalje)

Premagan je.

Ah, kako noč sem preživel danes!... Celo noč rojil mi je po glavi čudoviti dogodek, o katerem sem čital, in nisem si mogel izbiti iz misli one srečne, tako prečudno ozdravljene deklice. (gl. Dan. št. 29). V svojih mislih videl sem pred sabo Mater Božjo z Jezusom pri nogah; sedaj zopet kervaveče sv. razpelo; zatem pobožno ljudstvo, dotikajoče se obleke dekletove in priporočujoče se njeni molitvi. In vedno in vedno šepetal mi je v srcu skriven glas: Hočeš li še vedno presunjati serce najboljše Matere, hočeš li še vedno križati svojega Zveličarja...? Ah, žalostna noč! Take noči ne želim nikomur in če bode današnja taka, umerl bodem gotovo.

Dobri Jezus! Jaz nočem biti vzrok Tvojega kervavega potu; če bi te bil videl sam kervaveti, bi tega ne bil mogel prenesti, ker sem preobčutljiv.

V resnici, tacega dogodka še nisem slišal. In vendar ga moram verjeti, ker mi je gospá pripovedovala, da je župnik, ki ga je sporočil, svet mož. To je v resnici velik čudež, katerega je treba razširiti po časopisih, da ga zvé celi svet...

Sveta Mati Božja, ne, jaz nočem presuniti tvojega svetega serca; da, ako bi zamogel olajšati tvoje gorjé, storil bi to prav zelo rad, ker si mi storila že toliko dobrega. Pouči me ti, kaj naj storim, da olajšam tvoje bolečine....!

Čudna misel mi roji po glavi. Ah, če bi jo mogel izveršiti!..... Pomagaj mi, o dobrotljivi Bog!.....

Res, pred seboj vidim veličastno, krasno ženo, užaljeno, oči objokane; da, zdi se mi, da

je to ona gospá, katero sem zadnjič videl v snu.

O Marija, tedaj si ti položila v moje sercé misel, ktera me napolnuje...!

Obljubil sem ti, storiti, kar hočeš in spolnil bodem svojo obljubo, naj me stane kar koli. Postati hočem veren tvoj služabnik.

Ne vem, kaj da mi je prav za prav: iti moram k spovedi in sicer še danes. Šel bodem in Marija mi bo pomogla.

Toda kam in h komú naj grem k spovedi? Perva cerkev, do ktere pridem, naj bo ona, kjer bode dobri Bog očistil mojo dušo in mi poslal pobožnega, svetega spovednika...

Bog bodi češčen! Tu je cerkev žalostne Matere Božje, tu bodem odložil madeže svoje duše.

Ko sem stopil v cerkev, postal sem máhoma moker od strahú. Pričel sem se tresti. Stati nisem mogel več, pokleknil sem in hotel moliti; a nisem mogel. Usedel sem se v bližnjo klop. V tem trenutku prišel je mimo mene duhoven: Se-li želite morda spovedati? In ne pričakujoč odgovora, prijel me je za roko in popeljal seboj. Sam sebi sem dejal: Konečno sem premagan.

Rekel mi je, naj pokleknem in z nepopisno dobrotljivostjo in milobo mi je dejal: Gospod, spovedali se bodete. in ker vidim, da je vaša duša ganjena, odgovorite mi najprej na nektera vprašanja.

Napravil sem znamenje sv. križa; povprašal me je o moji mladosti, učenji, berilu in o dolžnosti mojega poklica ter mi slednjič ljubeznjivo dejal: V bodoče morate postati dober katoličan in žalostna Mati Božja, ki vas je pripeljala semkaj, skerbela bode, da se spreobrneta popolnoma. Le serčnost! Spoved je edinc zdravilo proti vašim

slabostim, in ko se bode te spovedali, ne bode te nehali hvaliti dobrotnega svetega zakramenta.

Ko sem se spovedoval, bil sem vedno bolj miren. In nato povedal mi je toliko lepih, oserčujočih nauk in reči, da jih ne bom pozabil nikoli. Ko sem dokončal spoved in prejel odvezo, stopil sem v kot cerkve in prelił toliko solz, da naposled nisem mogel več jokati. Čutil sem se tako olajšanega, kakor še nikoli ne. Hotel sem se zahvaliti Mariji, toda nevedoč, kaj naj rečem, zdihnil sem: „Prosim Te, o Marija, žalostna Mati Božja, naj se spolnijo besede mojega spovednika. Hvala Ti in v zahvalo sprejmi mesto molitve te solzé!“ V tem trenutku spoznal sem nečimernost sveta, ostudnost svojih grehov, zvičajnost hudičev, odločno upornost svojo nasproti milosti Božji. V sercu pa se mi je zbudil tak pogum, da bi si bil upal vsakemu očitno povedati svoje spreobrnjenje.

Sedaj sem popolnoma miren: nepopisna sladkost in zadovoljnost se mi je vselila v serce: spoved mi je tolažba, molitev dušna hrana. Z veseljem poslušam besedo Božjo, in pobožno berilo mi ne merzi več. Celemu svetu oznanil bi rad, da je Marija ona čudodelnica, ki me je spreobrnila.

(Dalje na ...)

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

X. Odlikovanja.

Svetni ljudje si le prevečkrat neredno prizadevajo za časno hvalo in čast, za bogato plačilo in visoka priznanja na zemlji. Ali kaj jih čaka po smerti? Kaj družega kot pozabljeni grob! In če se imena nekaterih morda nekoliko časa ohranijo, „kaj jim pomaga, vpraša sv. Avguštin, če jih hvalijo, kjer jih ni, pa so mučenci, kjer so?“ Dobrega kristijana in zlasti še duhovna mora torej voditi pri delovanju čast božja in zveličanje duše ter časna in večna sreča onih, za ktere mu je skerbeti. Že po opisanem značaju g. dekana Skubica moremo sklepati, po občevanju z njim pa moramo terdit, da on s svojim izverstnim delovanjem ni iskal lastne hvale in slave; ne, deloval je tako, ker je to bila njegova dolžnost, ker je zato postal duhoven, da zveliča samega sebe in sebi izročene. Za svoja plemenita dela je gotovo dosegel — tako upamo — prelepo plačilo v nebesih, ktero je iskal pred vsim drugim. Vendar je bil za svoje delovanje že tudi na zemlji primerno poplačan in visoko počeščen. Odlik pa ni nikdar iskal. Njegova ponižnost, skromnost je temu priča. Ali večkrat se zgodi, da beži čast pred njim, ki je išče, in išče tistega, ki pred njo beži. O tem se prepričamo tudi iz Skubčevega življenja in delovanja. Precej natančno je vse zapisoval v spominsko knjigo, ali „farno kroniko,“ kar se je imenitnega zgodilo v fari. Zapisal je vsa večja dela pri farni cerkvi, zapisal vse slavnosti, vse procesije za dež in lepo vreme; sam o sebi pa molči.

Edino to le je o sebi zapisal v kroniko: „4. avgusta 1889: Ta dan je praznoval tukajšnji župnik in dekan zlato mašo. Počastilo ga je krog 60 gospodov in prijateljev.“ Le to je vedel o sebi. Za to pa se je dopolnilo nad njim, kar beremo v bukvah Pregovorov (29, 23): „Kdor je ponižnega serca, bo čast zadobil.“

Zares visoko priznanje za rajnega je bilo že to, da se mu je, primeroma mlademu duhovnu, staremu 41 let in komaj 15 let v službi, poverilo vodstvo Semiške dekanije in nadzorstvo šol celega okraja. Kot dekan je postal ob enem tudi škofov duhovni svetovalec.

Ribniška občina ga je imenovala l. 1885 častnega občana, ter mu s tem skazala naj višo čast, ktero more občina podeliti.

7 decembra l. 1886 je bil imenovan dekan Skubic na predlog prevz. gosp. knezoškofa Jakoba od presvitlega cesarja Frančiška Jožefa častni kanonik stolnega kapiteljna Ljubljanskega. Razna čutila — čutila hvaležnosti, spoštovanja in veselja — so sprehajala Ribničane 18. decembra istega leta, kadar se je bila po bliskovo raznesla vest po vsem Tergu in okolici, da je njih dekan in župnik zaradi velikih zaslug za cerkev in domovino od Nj. Veličanstva presvitlega cesarja in od milostnega gospoda knezoškofa tako visoko počeščen. „Hvaležni smo,“ pisalo se je takrat v „Slovincu“ iz Ribnice, „premilostnemu našemu knezoškofu in presvitlemu cesarju za odlikovanje našega mnogozasluznega gosp. dekana. Veselilo pa je vse farane brez izjeme in prav priserčno zaradi odlike in pripoznanja zaslug dekanovih tudi na prejšnjem mestu. Komur so znane zasluge g. dekana v 47letnem duhovnem pastirstvu; kdor vé za težave in zasluge pri dopolnilnem zidanju ter olepševanju naše prekrasne cerkve; kdor vé ceniti ves trud in prizadevanje za boljšo prihodnost naše mladine: mora se res prav hvaležno in iz serca veseliti za najviše častno odlikovanje in pripoznanje premnogih zaslug preč. gosp. dekana in kanonika Martina Skubica.“

„Vsi farani odlikovanemu gosp. kanoniku in dekanu našemu pa prav iz serca želimo: Bog ga ohrani v prid in blagor cerkvi in državi še mnogo mnogo let tako zdravega in čverstega, kakor je sedaj!“

Bil je takrat res prav krepkega zdravja. V mladosti je bil bolehen — mučila ga je neka želodčna bolezen — bil je po lastni terditvi naj krepkejši med 60. in 70. letom. Čverst in za vsako delo sposoben je bil prav do zadnjega, dasi je bil dosegel skoro 77 let.

Bog sam je bil odlikoval rajnega Skubica, ko mu je dodelil milost, obhajati pri polnem zdravju in v velikem navdušenju cele fare 2. avgusta 1889 zlato mašo. O tej veličastni slavnosti bomo govorili takoj v posebnem poglavju. Navedem pa jo na tem mestu, ker je bil vis. c. kr. vladi povod, da mu je izposlovala od presvitlega cesarja novo imenitno odlikovanje. Dne 29. januarja l. 1890 pripel je namreč c. kr. okrajni glavar Kočevski g. dr. pl. Thoman, častnemu kanoniku in dekanu Martinu Skubicu viteški križec Franc Jožefovega reda za mnogotere zasluge v cerkvi in šoli. Tem povodom so priredili Ribničanje svojemu z novega odlikovanemu gospodu duhovnemu očetu prejšnji večer podoknico s petjem in bakljado. Omenjenega dne je služil preč. gosp. kanonik iz hvaležnosti do presvitlega cesarja sv. mašo, ktere so se vdeležili c. kr. gg. vradniki in mnogo občinstva iz cele fare. Po sveti maši je prejel odlikovanec po slo-

vesnem nagovoru g. okrajnega glavarja cesarsko odliko, viteški križec. „Ne nam, Gospod, ne nam, ampak svojemu imenu daj čast!“ (Ps. 113. 9), tako je gotovo ponavljal večkrat tisti dan. Bogu samemu je tako pripisal kanonik-vitez Skubic novo čast. Njemu ki ga je podpiral s svojo milostjo pri mnogoterih delih, ktere je izveršil. Bog sam pa ga je zato odlikoval tudi v nebesih z veliko krono nebeškega plačila.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Porcijunkula.) Med duhovnimi dobrotami, ki vesoljni svet napolnujejo, je tudi odpustek Porcijunkula sv. Frančiška. V Ljubljani je bilo ljudstva silo veliko, ki se je vdeležilo duhovnih milosti. V frančiškanski cerkvi je bilo letos posebno veliko spovednikov in vse spovednice so bile kar oblegane vse dni, in veliko se je spovedovalo po vsih družih cerkvah. Mnogi po okolici pa tudi doma spoved opravijo ter pridejo na odpustke v Ljubljano. Pridigala sta o tej priliki preč. gg. profesor dr. J. Dolenc in P. Doljak S. J. — Koliko je bilo obhajancev, se vidi od tod, da skoz dve uri samo zjutraj sta neprenehoma obhajala po dva, ali celo po trije patri ob enem. Veliki sveti maši ste bili dve z blagoslovom: zjutraj preč. P. vizitatorja, ob 10ih pa preč. g. dr. A. Jarca.

Upati se smé, da pri mnogih šibah božjih, ki zadevajo svet današnjé dni, jih milostni Bog pa veliko, morebiti še hujših, zlasti od naših dežel odverne zaradi tako obilnega prajemjanja ss. zakramentov o Porcijunkuli in tudi o družih prilikah; pa tudi mnoga obtežena serca so o taki priliki rešena svojega težkega dušnega bremena. Ravno civilni svet, ki ima velike potrebe v tem oziru, se morebiti premalo ozira na porcijunkulske odpustke. Veliko ljubezen do svojih ljubih ranjcih imajo vsi narodi in zlasti civilni ljudje, in kako lahka pot jim pomagati, je ravno v tej napravi sv. Frančiška, ko more vsak vernik po prejetih ss. zakramentih tolikrat popolni odpustek dobiti in vernim mertvim darovati, kolikorkrat v novič obiše zadevno cerkev in opravi kratko molitev v namen sv. Očeta. In koliko je k temu priliki po katoliškem svetu! Prečastiti oče rimski frančiškanski vizitator Peter Alkant Dudziak, ki je bil ravno na Porcijunkulo v Ljubljani in potem odšel v Kamnik, je pravil pri obedu, da v samem mest Krakovem na Poljskeri je 7 raznih redovnih cerkev sv. Frančiška, v kterih se dobivajo milosti o Porcijunkuli.

P. vizitator se verne iz Kamnika v Ljubljano, kjer bode 10. avg. „kapitelj“ o njegovem predsestvu.

Vodice, 26. julija. 17. t. m. obhajala se je pri nas lepa slovesnost, blagoslovljenje podobe in kapelice Lurške Matere Božje. Že mesca maja je bilo določeno, da se ima letošnja šmarnična pobožnost povzdigniti zlasti s tem, da se postavi kje blizo cerkve stalen spominek preblaženi Devici Mariji. In danes — par mescev od tega — že stoji na določenem mestu kapelica s prelepo podobo Lurške Matere Božje.

Čudovito je, koliko je vplivalo zadnje desetletja razodetje Lurške skrivnosti in ondotnih čudežev na razvoj novega življenja med kerščanskimi narodi. „Vox turturis audita est in terra nostra.“ „gerličin glas se je zaslišal v naši deželi.“ Tako popisuje sveti pevec prihod nove pomladi. Spomlad novega življenja

začela se je med katoliškimi narodi, odkar se je na francoski zemlji zaslišal glas „brez madeža Spočete.“ in se je od tam po vsem svetu raznesla vesela novica: „Vox turturis audita est in terra nostra.“ — Tudi v naše kraje je prišel ta glas, tudi v naših krajih raste od leta do leta pobožno zaupanje do Lurške Matere Božje. Kakor cvetlice ob novi pomladi rastejo in se množé spomeniki posvečeni tej skrivnosti, ter oznanjujejo, da je novo solnce ogrelo našo zemljo, nova pobožnost naša serca. „Vox turturis audita est... flores apparuerunt in terra nostra.“ — „cveti so se prikazali v naši deželi.“

Blagoslovljenje novega spomenika veršilo se je jako slovesno. Za vsako vzvišeno in blago idejo navdušeni mil. gosp. prošt dr. Anton Jarc so se potrudili iz Ljubljane, da so vodili slovesnost. Ob 12 10ih prenesla se je podoba v slovesnem sprevedu na njeno prihodnje mesto. Nesle so jo deklice, spremljevala duhovščina med pevanjem lavretanskih litanij in nebrojne množice ljudstva. Kakor na ljubo novo prijateljico, ki hoče za naprej med njimi prebivati, obračale so se oči vseh na prelepo podobo nebeške Kraljice. Ona sama jim je bila tedaj s svojimi proti nebu obrnjenimi očmi, s svojimi povzdignjenimi rokami — naj lepša pridiga. Vse je bilo tiho, nobeden ni govoril besede, med tem ko se je podoba dvignila kviško na stojalo, in vendar pri tem prizoru — ni bilo skoraj viditi suhega očesa. — Pravijo, da živimo v „stoletji mertvih serc!“ Ne, serce našega ljudstva ni mertvo; le vediti je treba, s čim se da ganiti, navdušiti in oživiti!

Po dokončanem blagoslovu je bil slavnostni govor, katerega je govoril č. g. Fr. Krek, cerkljanski kapelan, z vso navdušenostjo svojega pobožnega in pesniškega duha; in potem velika pontifikalna maša, katero je daroval mil. gosp. prošt.

Znamnje samo ni izdelano le povoljno, ampak smemo reči, da zares iznenadi vsakega, ki ga prvič pogleda. Načert in kamnoseška dela preskerbel je g. A. Vodnik iz Ljubljane, podoba je bila naročena v Monakovem. Vse delo pa je vodil večinoma tukajšnji č. g. župnik sam, kateremu gre pred vsem hvala, da se je vse tako izborno izveršilo. Stane vse delo krog 800 glđ. Tudi odbitje teh stroškov je prevzel v večem delu č. g. župnik na se. Bog mu poverni to darizovalnost na priprošnje prebl. Device.

Tako toraj ima fara Vodiška novo mogočno Varhinjo med seboj, da vabi k sebi nedolžne, ogreva mlačne, kliče nazaj nje, ki so zašli na krive pota. Naj bi spomin nanjo tudi v naših sercih zbudil spomlad novega življenja, cvet nove pobožnosti dozorel v sad za večnost. Na križpotji stoji njena podoba, da vse, ki memo pridejo, spomni lepih besedi: „Beati, qui custodiunt vias meas.“ — „Blagor jim, kteri ohranijo moje pota!“ S.

Z Dunaja. (Branje.) Zdaj, ko so počitnice, naj zapišem naši mladini nekoliko o branji. Da mora dandanes po večji omiki hrepeneči človek marsikaj tvarine brati ter si prisvojiti, je popolnoma jasno. Zdrava teorija je podlaga dobri praksi. Ker se od tistih, ki hočejo v našem času na svetu kaj več veljati, zahteva mnogostranskega znanja, vidi se, da je branje, in sicer pogosto in vedno branje najpotrebniši pogoj v dosego kake boljše službe, posebno, če človek nima te sreče, da bi bil že od mladosti obdarjen z velikim bogastvom. In tedaj velja: v mladosti kolikor

moč pridnemu biti, prav marljivo se učiti, od zore pa do mraka, naj ti služi ura vsaka! Zahteva se danes od boljše omikanega človeka več ali manj občno znanje; svoj posebni predmet naj kolikor mogoče dobro zna, pa tudi ne sme tuj biti v drugih rečeh. To občno znanje pa si pridobi nekaj z opazovanjem, popotovanjem, pogovori, znanstvenimi govori itd., nekaj in večinoma pa z branjem. Recimo tedaj o branji. Nekteri nočejo čisto nič vedeti in slišati o osebnem čitanju razun le o predpisanih šolskih knjigah; pravijo, da se z vsakim od šole ne zahtevanim branjem le čas trati, da se mladina od glavnega cilja odvrta in da s tem škoduje učenju več ali manj. Mi se takemu nazoru ne pridružujemo, vendar pa priterjamo, da je v mnogih slučajih opravičen. Učenec ima pred vsem dolžnost, predpisane predmete si prisvojiti, da more tako polagoma dospeti od lažje do težje naloge. Vse drugo je, ali bolje rečeno, mora biti njemu stranska stvar. Ako bere drugoverstne berila in mu to branje krati za učenje šolskih predmetov potreben čas, je to za njega nepopravljiva škoda, kajti — čas in z njim priložnost učiti se, ne da se nikoli več priklicati. Koliko mladeničev zapravi čas učenja z branjem knjig, ktere jim sicer podajajo za trenutek raztresenost, drugzega pa nič ne. Zdi se mi čas tacih bralcev popolnoma zgubljen, ne gledč, da se mnogi zraven še oči pokvarijo. Koliko mladeničev, ki vedno berejo in zdaj to zdaj ono knjigo iz knjižnice vzamejo, bo moralo po doveršenem učenju vsklikniti, posebno ako je njih vspeh manj dovoljen: *Tempus perdidimus!* Zgubili smo svoj čas! Veliko, jako veliko smo prebrali, pa — ničesar se nismo naučili! — Nočem obsoditi vsakterega vedrilnega branja, pa vendar svetujem starišem in njih namestnikom, zanašajoč se na mnogoletno skerbno skušnjo, naj na to gledajo, da se spolnujejo šolske dolžnosti pred vsakim drugim opravkom, tedaj tudi pred mnogokrat popolnoma nepotrebnim, čas kratačim osebnim branjem.

Da me bodete prav umeli, še enkrat izrečno povdarjam, da to zahtevam v korist mladine, ki šolskih sten še ni zapustila, in ne stopila v djansko življenje; ako je došel kdo do stalne službe, potem je seveda njegova skerb, kako da porablja ostajajoči mu prosti čas. Ima li potem še vedno priložnost, prisvojati si razun glavnega predmeta še druge znanosti, pečati se utegne z branjem ter po možnosti spolnjevati poprejšnje učenje. To je moje vodilo. — Vendar dopuščam tudi tu gotovo omejitve in bi nikoli nobenemu ne svetoval brati brez premislica, kar koli mu pride pod roko; da, brati dobro je, ako se povprašajo glede osebnega branja za svet resnično učene in spoštovane osebe, posebno pa duhovni pastirji in spovedniki. Največjo pozornost priporočam gledč tako zvanega leposlovnega branja. Vse naj se pusti v miru kar le čutom ugaja, vse, kar škoduje moraličnemu, verskemu prepričanju. Knjige, v kterih se oskrunjuje dolžna spoštljivost do ljubega Boga, svete cerkve, duhovščine, knjige, ktere niso spisane v pravem domoljubnem duhu, naj se popolnoma odložč, ravno tako tudi vsa dela, ki lahko zbudijo strasti; odvzamejo človeku mir vesti in serca, mažejo fantazijo z gerdimi mislimi in ker napolnujejo bralcu dušo s kužnimi občutki, škodujejo mu tudi na telesnem zdravju.

Z veseljem smem terdit, kar se tiče moje osebe, da v svoji mladosti nisem imel nikoli priložnosti, dobiti pohujšljive knjige v roke, in tudi v poznejših

letih le slučajno in mimo gredč; samo enkrat — bil sem nekje gost — našel sem na mizi meni prav ljubega in dragega človeka prestavo nekega mnogoimenovanega francoskega pisatelja ter sem vsled dolgega časa segel po nji. Bral sem nekaj verstic; zbudile so mojo pozornost, na naslednje radoveden, bral sem zopet, ter prišel do zelo zapeljivih stavkov. Moja domišljavost se je s tem tako upalila, da sem se pečal nekaj dni le z vsebino te prestave in da celo oči nisem mogel zatisniti. Nato napnem vse svoje moči ter rečem: „Do tod in ne dalje!“ ter zanikarni spis tako zvanega velikega duha z zaničevanjem veržem proč. Apage, satana! Od onega časa — preteklo je morebiti kakih deset let — ogibljem se vsacega slabega berila. Oseba pa, pri kteri sem v svoje največje zavzetje našel omenjeno knjigo in ktera jo je tudi z veseljem brala, končala je svoje življenje — s samomorom! — Dovolj tega; vidite tedaj, kam dervj branje „romanov“ neprevidnega človeka!

Da preidem zopet k glavni nalogi, rečem: Moremo, da moramo brati! branje je, to morem iz lastne skušnje dokazati, neoveržljivo najlepša, pa tudi najkoristnejša poraba časa; le v izvolitvi beril moramo previdni biti. Naj bo človek mlad ali star, — nikoli naj ne seže po knjigi, ktere vsebina zamore domišljijo, ta prelepi in prekrasni nebeški dar, skaliti in omadeževati; beremo naj zgodovinske, zemljepisne knjige, ali popisovanja; prav zanimiva so večkrat preporna (polemična) dela, ako se prepira v podučevanje in se tiče znanstvene navdušenosti; prav posebno pa priporočam knjige, ki so sposobne, razvijati značaje, izobraževati serca ter voditi človeške poglede v nebeške višave. Taka dela, ki nas vterjajo v veri, nas k dobremu napeljujejo, v nemajo pošteno domovinsko ljubezen — taka so povsodi in o vsakem času naši najboljši, najzvestejši in najzanesljivejši prijatelji, pod kterih vodstvom ne postanemo le sami srečni, temveč moremo pospeševati tudi časno in večno srečo svojih sobratov.

Pa pogostokrat sliši se ugovor: Da, bral bi take knjige, pa so mi vendar prererne in presuhoparne! — Kaka zmota! To napačno mnenje imel sem v prejšnjih letih tudi jaz, kar očitno priznavam; toda kako zelo sem se prepričal o puhlosti tega izgovora, ko sem se jel resneje pečati z verskim berilom! Resnično, ne bi vedel lepšega in blažjega razveseljevanja in koristnejšega razvedrila, ko branje dobre verske, v prav katoliškem duhu pisane knjige. Pri branju kakega zapeljivega romana čitatelj radovedno pričakuje konec ter svoji duši napravlja nepopravljivo škodo in na koncu nima nič od vsega tega. Ravno tako se priljubi pa tudi vsebina verske knjige; toda z njo se čitatelj boljša, povzdiguje do visokih, vzvišenih idej ter vživa tako veliko veselje, kakoršno si le more želeti v tej solzni dolini mnogomučeno človeško serce, pa ne samo veselje, tudi nepresegljiv dobiček izvira iz tega. Tu se ne nahaja nič, kar bi telesne in duševne moči razburjalo; pač pa se nahaja mir, sveta navdušenost, ki more celo na naše telo blagodejno vplivati. Da se tega prepričaš, beri n. pr. življenje kacega svetnika, svetnice. Vzvišen zgled onih, ki so se bojevali v svojem življenju za Boga ter si rako prislužili krono večnega veselja, vpljiva z nevidno močjo na tjeja, potegne ga s seboj ter zbudi v njem sklepe, ki so pogostokrat začetek novega življenja, novega zedinjenja z Bogom in v Bogu, začet-

niku vsega dobrega, po katerem najbolj hrepeni ne-
skaljivo človeško serce. Dobra knjiga podučuje, svari,
ter spodbuja k dobremu toliko časa, da človek tisto
dobro z božjo pomočjo doseže in se temu tudi privadi.
In tako naj tudi te moje, v najboljšem namenu spi-
sane verstice do prav navzletljivih serc dospó ter ti-
sočerni sad obrodé! Naj bi prav posebno k temu pri-
pomogle, da poučé v tem smislu stariši in njih na-
mestniki ljubo mladino, nadó domovine, da se le ko-
ristnega branja poprijema, zanikarnih knjig in čas-
nikov pa se boji in ogiblje, kakor strupenega gada!
Janez Repič.

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni.
(Ciril-Methodova slovesnost.) Naj milo zadóni
zvonček sv. Jožefa v slavo slavenskima apostoloma —
ss. bratoma Cirilu in Metodu. Naj naznani dragim
bratom rimo-katoliškim Slovencem, kako se je obhajal
praznik slavenskih apostolov v novi župniji sv. Jožefa,
v Prjedoru, v jugoslavenski Bosni.

V katoliški župniji je tudi naseljenih mnogo
Slavenov iz Moravske, iz okolice slavnega Velehrada.
Hvaležni prosvetiteljema in apostoloma svojima, želeli
so, da se praznik ss. Cirila in Metoda tudi v tej novi
njihovi domovini slavno obhaja, kolikor je moč, kakor
se praznuje v rojstveni domovini njihovi.

Prostovoljno, iz ljubezni in zahvalnosti, prazno-
vali so ga, kakor veliki zapovedani svetek. V praznik
ss. slavenskih apostolov bila je v cerkvi sv. Jožefa
slovesna služba Božja ob 10. uri predpoldnem. Po
evangeliju med najsv. daritvijo bil je znamenit, iskren
in tehten cerkveni govor.

Veleučeni cerkveni govornik je izverstno poja-
snoval duhu in sercu zbranih vernih življenje, delo-
vanja, trude in težave ss. slavenskih apostolov, njihovo
blaženo smert in slavo nebeško; naposled pa dajal
prav potrebnih nauk, opominjev, oserčevanj za jedino
pravo Kristusovo, apostoljsko — rimo katoliško vero,
življenje in dejanje po tej sv. veri.

Kratek obseg sv. govora: Ss. brata rojena v
Solunu. — Konstantin, redovniško. Ciril, v samostanu
in redu sv. Vasilija (Bazilija); učenjak in modrijan.
— Metod, carski namestnik. — Zapustil svetovno
vzvišeno službo in šel v samostan, kjer je bil brat
njegov Ciril. — V samostanu postal je Metod, „iguman“,
opat. — Poslanci kneza Kozarov, dojdejo v Carigrad,
k caru Mihajlu, rekoč: „Daj nam učiteljev, koji bi
nas v jeziku našem učili pravo vero in pravi zakon
Božji; kajti dojdejo k nam razne kerščanske vere
učitelji i židovi, judje; vsaki hvali vero svojo, a mi
ne znamo, komu bi verovali, koja vera je najbolj
prava.“

Car spomni se ss. bratov Solunčanov, v samo-
stanu, koja sta učena, svetega življenja, in znajoča
dobro jezik slavenski. — Šla sta kot sv. poslanca,
misijonarja, med Kozare, v Ukranjo, malo Rusijo. —
Kneza, velikaše in narod podučila sta v pravi Kri-
stusovi veri in jih pokerstila. — Od tam gredé preko
Krima, polotoka pri Černem morju, došla sta v Kerzon
in po milosti in razodenju Božjem našla sv. truplo
papeža Klemena marternika. —

Drugi poslanci došli so v Carigrad prosit nad-
učiteljev prave svete vere, v razumljivem jeziku, za
državo Moravsko. Zopet bila sta poklicana sveta
brata in šla sta kot poslanca Božja preko slavenskih
pokrajín. — Učila kneza in narod bugarski pravo
vero in jih pokerstila. — Došla v Panonijo, k Blat-

nemu jezeru, v stolnico kneza Kocelja, učila sv. vero
in kerščevala slavenski narod v Panoniji, sedanji
Ogerski. — Od tod šla v Moravsko, kerstila kneza,
boljarje in narod. — Slavenski veliki narod do takrat
ni imel svojih pismen, čerk, s kojimi bi misli in be-
sede svoje naznanjeval; ni imel knjig v jeziku svojem.
— Ss. brata izumila sta slóve, čerke, prilične za izraz
slavenskega jezika in preložila sveto pismo, cerkvene
knjige in obrede iz gerškega v slavenski jezik. — Ono
dobo pa je bil slavenski jezik pri daleč razsežnem
slavenskem narodu, bolj jednoten, ni bilo toliko razlike
in narečij, kakor dandanes. — Učila sta pravo vero,
opravljala molitve in bogoslužje narodu slavenskemu
v njegovem jeziku. Prej tožili so poslanci moravski:
„K nam dohajajo verski učitelji iz Nemške in Fran-
kove; a mi ne razumevamo tega, kar nam pripo-
vedujejo.“
(Konec nast.)

Mladina na počitnicah.

Kdor Boga ljubi, ljubi tudi svoj narod, in kdor
svoje rojake res ljubi, mu je pred vsim skerb in pri-
zadevanje, da je narod srečen; srečen pa je, ako se
ohrani na poti vere in čednosti. Bodi si kdo učen ali
neučen, premožen ali ubožen, ako je le pošten. —
njemu je do tega, da bi tudi njegov bliženj bil čed-
nega, poštenega življenja; ne pa kakor plašarji in
barabe, ki po žganjarijah ljudi obirajo, po ulicah pijani
tavajo, gerdo preklinjajo, po hišah in še celo po cer-
kvah kradejo, svetišča ropajo, z vsim svojim obna-
šanjem vérnike pohujšujejo in kjer koli morejo, Boga
in bližnjega žalijo ter premnoge krivice delajo. Iz
taci se zaredé tisti, ki so na Rožniku, v Velesovetu
in drugod v svetišča ulomili in ropali: plačilo imajo
zasluženo in ne bo jim odšlo!

Niso pa manjši hudodelniki, kateri duhovna sve-
tišča skrunijo, nedolžnost pohujšujejo ter mnogotere
hude izgledé dajejo, česar nas Bog obvaruj!

Od šolske mladine, ki je v šoli ali pa na po-
čitnicah, se pričakuje, da takim hudim djanjem na-
sproti dela in ljudstvu po mestih in vaséh pripomore
k naravni povzdigi, k vernosti in čednosti ter sploh
k pravi oliki. To pa se zlasti zahteva še od višjih
šolcev. O taci so imeli pregovor: „Juristen sind
schlechte Christen.“ to pa ne smé veljati, temveč
spremení naj se pregovor v besede: „Juristen sind
gute Christen.“ Ravno to naj veljá o šolcih družih
redov, o medicinarjih, tehnikarjih, modroslovcih itd.
To bo čast in sreča za nje same in lep izgled za
rojake. Hervat ima znani pregovor:

„Bračo, svaki zmedju nas
Neka čini rodu glas.“

To glasilo je res vredno, da si ga vsak študenec
zaznamnja v svojo spominško knjižico, in še bolj v
spomin, da se oziroma nase in na ljudstvo po njem
ravna, toda v katol. pomenu!

Kdor koli tedaj je kerščen in k zveličanju po-
klican, naj skerbí, da „čini dober glas“ ne le samo
„rodu“, temveč tudi svoji dobri „majki“, sveti Cerkvi.

Omenil sem zadnjič lepega spisa v Goriškem
nadškofijskem listu, ki posebej tiče gg. bogoslovce na
počitnicah; upam, da boé mnogim vstreženo, ako
tukaj celega povzamemo.

Taki-le je:

Clerici ferias agentes.

Sollicitudo plurima animum meum tenet, cum
clericos nostros e seminario in universam provinciam

post paucos dies dispergendos esse memini. Pericula, quae eos, imperitos in saeculo, maneant, expertus perbene novi.

Timendum sane, ne in medio nationis pravae collocati illam Spiritus s. unctionem amittant, quam in seminario diligenti studio et precibus suis ac alienis acquisiverunt. Omnes quidem experimur illud notissimum: Quoties inter homines fui minor homo relii: novitiorum vero militiae clericalis peiorem esse conditionem, quis non videat? Cum enim clericis testimonium bonae voluntatis dari possit, constantiae testimonium iuvenibus immaturis dare non licet. Hi itaque ubicumque fuerint, paedagogo perito indigent. Ideoque in seminariis antiquis ecclesiasticis nec non in seminariis Societatis Iesu (cogita collegium Germanicum Romae) clerici nunquam e disciplina dimittuntur. Clerici autem nostri, quippe quibus Tusculum suum non est, duos menses illosque integros, quibus a studiis vacant, e disciplina dimissi propria reguntur voluntate et prudentia. Haec tamen non est intentio legis seu consuetudinis nostrae, quum clerici ubique disciplinae clericali subsint: quoadusque habitum clericalem in perpetuum deposuerint. Prima tonsura aggregati sunt clero Ecclesiae catholicae, cuius vestem gerunt causamque agunt. Numquid itaque clerici e Seminario dimissi non invenient ubique locorum paedagogos ecclesiasticos? Certe invenient accolythae, exorcistae, lectores, ostiarii, candidati militiae clericalis paedagogum presbyterum, senem dico, qui coetui fidelium praest. Presbyteri sunt patres clericorum et directores nati accolytharum! Ideoque director seminarii unumquemque ad presbyterum ecclesiae mittet, quem revereri iubebit et adjuvare et sequi. Ad Reverendos Presbyteros provinciae nostrae sermo hic fuerit et commendatio.

Meminerint Venerabiles Fratres: communem esse causam sacerdotum et clericorum. Clerici enim post breve tempus collegae vestri erunt, cooperatores, successores. Quodsi sanctificationem illorum, qui in spem Ecclesiae succrescunt, neglexerimus, quaenam futura est sors rei catholicae? Honor clericorum est honor noster, ignominia clericorum est nobis quoque dedecori. Omnes enim, quos Iesus Christus vocavit, ab Ecclesia ea lege e populo selecti ab eoque segregati sumus, ut unum corpus, unum presbyterium constituamus: cuius presbyterii seu Senatus et singulis et omnibus dictum est: In alto loco ecclesiae stetis, ut ab omnibus audiamini et videamini, figurantes positione corporali, vos in alto loco virtutum gradu debere conversari, quatenus cunctis, a quibus audimini et videmini, coelestis vitae formam praebatis. (Pontif. Rom. in ordinatione lectorum).

Memineritis, Venerabiles Fratres presbyteris ius esse et officium praeesse clericis. In seminario clerici parent soli directori disciplinae, quum non possint esse domini duo in domo una, ast e seminario ad tempus dimissi parochi seu presbytero loci obedire tenentur. Clerici enim nisi studiorum causa absint, semper alicui ecclesiae adscripti esse debent, (Conf. Pontif. Rom. rubricas generales de ordinibus) proindeque rectori ecclesiae subesse. Postulatur ab iis „maior erga presbyteros et superiores ordines reverentia.“ (Pontificale ibid.) Vel ipsum nomen acolythae dicit clericum sequi et comitari (*ἀκολούθει*) sacerdotem sicut filius minorennis patrem sequitur. Non licebit itaque clerico negare parochi oboedientiam. Accedit,

quod seminarii rector clericos iubet presbyteros adire, cum illis esse illisque obedire. Eadem de causa autem nec presbyteris licebit officium hoc negligere. Parochus respondebit de peccatis clericorum, quae non impeditur consilio et auxilio suo, quum potuit.

Nec ignoratis, Venerabiles fratres, pericula illaque plurima clericos manere in saeculo; quum sint homines iuvenes XX—XXIV annorum, quos et daemon ambit et caro molestat et mundus allicit. Ne sinatis iuvenes istos lectissimos ss. Cordi Iesu abripi. Pastoribus peritis pauca. —

Novistis quoque, Venerabiles Fratres, quaenam virtutes clericos deceant. Decus et ornamentum clericorum est: sobrietas, castitas, caritas, amor Ecclesiae catholicae et Summi Pontificis. Totius educationis finis in seminario nostro in virtutibus illis acquirendis collocatur. Vos autem, fratres, cavete, ne incuria vestra clerici ornamentum istud amittant vel vitiis saecularibus maculent.

His praeiactis liceat mihi fratribus quaedam suadere et pro clericis animo candido rogare:

1.º Suscipite clericos in osculo pacis, ut fratres, imo ut filios carissimos, qui veniunt patrem salutaturi.

2.º Verbis gravibus, quae decent presbytero-senes, monete illos, ut fidelibus vestris et in ecclesiam et domi suae exemplum vitae castae et religiosae praebant. Populus christianus valde indiget exemplo bono, quo aedificatur. Edocete eos, quomodo agant cum familia, cum magistro, cum aliis hominibus; domus et societates quasnam evitent.

3.º Proni autem sunt sensus hominis ad malum ab adolescentia sua et nisi succurrat divina medicina, labitur mox homo ad peiora. Ne suae confidant prudentiae et fortitudini, docete illos orare. Indicate eis et tempus et locum orationis; utrum rosarium dixerint, saepe interrogate, meditationi destinate etiam librum, si quis suum non habuerit. Missae sacrificio quotidie non modo assistant devoti, sed etiam superpelliceo induti ministrent. Ubi opportunum visum fuerit, iubete clericos breviarium recitare vobiscum. Ubi sunt duo vel tres. . . . Monete eos, ut tremendo Missae sacrificio semper mundi assistant, ac si ipsi celebrent. Mundi autem erunt, si frequentur confessi atque corpore et sanguine D. N. I. Chr. refecti fuerint. „Necessarium mihi quidem est — ait pius auctor Imitationis Christi — qui tam saepe laboro et pecco, tam cito torpesco et deficio, ut per frequentes orationes et confessiones ac sacram tui corporis perceptionem me renovem, mundem et accendam ne forte diutius abstinendo a sancto proposito defluam.“

Confessionis mensilis rite peractae schedulam affere debent e statutis Seminarii Tristis sors Patris Spiritualis, qui schedulas illas colligit et comburrit!

Agite, Venerabiles fratres, ut clerici toties ad confessionem et communionem accedant, quoties in seminario exemplo aliorum adducti accedere solebant. Non enim debemus oblivisci clericos paulatim assuescere debere communioni cotidiana. Ne quem pigeat clericorum confessiones audire, eo quod „nil habeant,“ nec est expectandum, donec labantur, nec est exoptandum, ut aliquando mortaliter labantur.

Solet autem ruri iuvenem saepe pudere ad communionem accedere solum coram toto fidelium coetu. Si autem parochus illum confortaverit et consolatus fuerit, non modo accedet, sed libenter accedent veste clericali seu superpelliceo induti, omnia plebis com-

menta negligentes. Quod exemplum amoris erga ss. Sacramentum etsi alii secuti non erunt, laudabunt tamen omnes

Studia theologis necessaria quod attinet, commendate iis, ut addiscant linguas provinciae, ut apologiam religionis christianae vel historiam Ecclesiae catholicae vitasque sanctorum legant, ut in conscribendis libellis se exercent. Cantum et musicam sacram diligenter colant. A rebus autem, quae phantasiam nimis accendunt, nec non a legendis ephemeridibus, quae passiones politicas excitant, abstineant. Unum addiderim. Nullum quidem cor humanum delectationibus et voluptatibus carere potest, ceterum iuvenile autem affectu vehementi illis inhiat. Ne autem obliviscamur, quod experti novimus: illi qui non possunt gaudere in spiritualibus delectationibus, transferunt se ad corporales. S. Thomas II. II. 35. 4. 2. Utinam in Domino delectentur clerici provinciae nostrae Vobiscum colloquentes et agentes. Quod desiderium hisce vobis transmittens paginis plurimum vos valere iubet.

Director spiritualis
Seminarii Centralis Goritiae.

Sreča redovnikova.

Blagor njemu, ki v samoti
Se Gospodu posveti.
Svet hudobni ga ne moti,
Prost posvetnih je skerbí.

Razdelivši premoženje,
Je devištvo si izbral;
V samostansko se življenje.
Pod pokorščino podal.

Tamkaj v grešno se veselje
Ne zapleta mu serce;
Vse njegove vroče želje,
Le po Bogu koperné.

Odpovedal se je slavi,
Po kateri svet hlepí.
Lesketala kdaj na glavi
Se mu krona bo časti.

Res presrečen, kdor zamore
Zapustiti hrup svetá;
Le v nebeške večne dvore,
Vedno dvigati duhá.

O zatorej, Oče večni!
Prosim, daj da pride dan,
Tudi meni dan presrečni,
Da sprejet bom v samostan.

A. F.

Razgled po svetu.

Iz Torina. (Gibanje na Angleškem.) Don Boskov naslednik č. g. Mihael Rua piše: Slehernemu je znano stanje v Angliji v prid karoliške vere; vsak dan se bolj čuti gibanje k povračevanju v katoliško Cerkev. Olikani in učenjaki s priljubljenostjo študirajo verske nauke; številne in tehtne spreobračanja se

godè... Vsakdanje ljudstvo je sicer v svoji množini še polno vraž in laži oziroma na resnico naše svete vere.

Pospešuje se pa vedno spreobrnjenje h Cerkvi Kristusovi. Treba je obdelovati prosto, nevedno ljudstvo, posebno dečke in mladino, katerih je velike trope zapuščenih po ulicah in cestah. V teh je velika nada sv. Cerkve; ali treba je veliko delavcev, da jih olikujejo. To omikovanje pa, kakor je znano, je ravno poseben namen pobožne (Don-Beskovje) družbe sv. Frančiška Salezija. Ta družba že ima svojo župnijo tudi v Londonu, namreč, svojo hišo, cerkev za praznike, in vsakdanjo šolo za ubožno mladino ondotnega številnega prebivalstva. Velika je dobrota, ki se deli dušam in zlasti mladini in veliko protestantov se spreobrača k katoliški veri, kar je znano tudi iz lista „Bolletino Salesiano,“ ki izhaja v Torinu, in število vernikov raste tako, da sedanja cerkev je premajhna za nje.

Da se to začetno delo zamore nadaljevati in rasti, je potrebna bolj velika cerkev, ktera se bo posvetila presv. Jezusovemu Sercu. Po drugi strani mestni odbor noče dopustiti nadaljne rabe sedanje cerkve, ki je lesena in železna ter razpadajoča, in misli povzdigniti novo, močno cerkev. Že so začeli zidati novo cerkev, ki se ima v manj kot 18 mesecih doveršiti. Treba je vsaki mesec čez 13.000 lir za to podjetje, ako ga nočemo pustiti sredi med delom v veliko škodo katoličanstva. Peščica bogatih katoličanov onega velikega otoka, je oblegana s prošnjami za podporo mnogih cerkvá in pobožnih vstanov, ki se tam razcvitajo, in morejo le malo pomagati še k tej napravi.

Bil je v ta namen klic v „Bolletinu,“ pa je le prav malo pomagal primeroma s stroški, ki so potrebni. Je pa med drugim neka pobožna in bogata oseba, ki nam je izročila lepo število intencij za ss. maše.

Zarad tega se obrača Don Rua do apostolske in evangelijske ljubezni čč. gg. duhovnov, da bi mu pomagali te ss. maše opravljati s tem, da bi prevzeli gratis kaj ss. maš, milošnjo zanje pa prepustili cerkvi, ki se zida v Londonu Jezusovemu presv. Sercu.

Pristavek. Don Michele Rua nam je poslal listino za zapisnik mašnikov, kateri bi hotli kake ss. maše in koliko njih — opraviti v namen č. g. Mih. Rua? Mašuje se v namen č. g. Mih. Rua, in kdor bi ktere prevzel, prosimo, naj nam naznani ime svoje in število intencij, ali ako bi pa kdo blagovolil kak dar v denaru dati za ono cerkev Jezusovega prev. Serca: Vse bomo poslali omenjenemu gosp. v Torin.

Vr

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec avgust (veliki serpan.)

a) Glavni namen:

Cerkev v Ameriki.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Sploh je večkrat z razločnimi besedami Kolumb pričal svojo živo kerščansko vero in vdanost do sv. Cerkve; ni bil zadovoljen z navadnim potom,

temveč izbral si je pot popolnosti in pokore v III. redu sv. Frančiška ter živel tako resno, da se je že večkrat vložila do apostolskega sedeža prošnja, naj se prišteje Kolumb med zveličane.

Bog sam je blagoslovil pobožne želje gorečega svojega služabnika ter ga povzdignil v onega, kterega zaznamnjuje njegovo ime, v nositelja sv. križa — Kristofora. On sam seveda ni videl, kar mi sedaj vidimo po 400 letih, one Amerike namreč, ktera je bila takrat v temi in je skrivala v smertni senci le neizrečeno divje ljudi; v kateri prebiva skoro 100 milijonov kristjanov, ki se razveseljujejo omike in luči starega sveta ter skušajo ga celo v kakem oziru prekositi. Seveda so Kristusovi spoznovavci v Ameriki že zelo ločeni, vendar gre katoliški Cerkvi brez vprašanja prvo mesto in to celo v veliki, protestanški republiki Združenih držav severne Amerike, kjer šteje 13 nadškofov, 67 škofov, 5 apostolskih vikarjev in skoro 9 milijonov spoznavalcev. V južni Ameriki pridobila si je država Ekvador slavno ime „dežele Jezusovega serca;“ več držav jelo jo je posnemati.

Veselim se tedaj slavnosti, s katerimi slavi stari in novi svet vkupno Kristofa Kolumba in njegovo delo; tudi mi pomagajmo ga slaviti. Zadostujmo pa ravno tako po duhu in serčni želji junakovi, kakor tudi po naši nalogi kot udje molitvenega apostolstva in molimo goreče k Jezusovemu Sercu, da se razvije z njegovim blagoslovom novi svet k naj lepši cvetlici katoliške Cerkve.

b) Posebni nameni.

8. **S. Peter Faber.** Avstrijski katoliški shod. Povernitev odpadlih k sv. Cerkvi. Pomirjenje bridkostnih duš.

9. **S. Domeljjan.** Duhovni in pridigarji, stariši, učitelji in redniki. Pomoč v stiskah. Sreča in blagoslov v kmetijstvu. Božjastni.

10. **S. Lorenc.** Dela za premaganje rudečkarstva. Odstranjenje nevarnih časnikov in knjig. Zelo težavne zadeve.

11. **S. Digna.** Dušne in telesne moči za spolnjevanje stanovskih dolžnosti. Primerno stanovanje za več mladih ljudi. Več samostanskih vstanov.

12. **S. Klara.** Red sv. Frančiška. Modrost in moč za predstojnike. „Žertve prevrata“ in njih dobrotniki.

13. **S. Janez Berhmans.** Duhovne in deške semenišča. Spoznanje od Boga danega poklica. Samostanske šole.

14. **S. Eberhard.** Škofje. „Duhovni in obhajanci.“ Prav težavne poskušnje. Zidanje in ponavljanje cerkva. Mnogo na umu bolnih.

15. **Vnebovzetje Marijino.** Nebeški Materi odtujeni otroci. Podverženje pod prave redovne pravila. Hudo bolni ljudje. Ljudje brez službe. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mladina na počitnicah za spodobno kersčansko obnašanje in varstvo pred slabimi družčinami. — Staro stanovitnost o „Porcijunkuli“ storjenih dobrih sklepov. — Katoliški shod. — Varstvo pred kolero. — Blagoslov Božji za jesenske pridelke. — Pomoč in tolažba s točo poškodovanim.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Duhovske spremembe.) Čast. g. Matej Jereb, župnik v Javorjah nad Škofjo Loko, je dobil faro Kropo; č. g. Gašpar Majar, kapl. v Predvoru, pa župnijo Goro. — Premeščeni so čč. gg.: Jož. Debevec s Ternovega v Ljublj. za učnega prefekta v duhovsko semenišče; Mat. Mrak od sv. Jakoba v Ljubljani in dr. Iv. Krek iz Ribnice za kapelana in vikarija k stoljni cerkvi v Ljublj.; Jan. Plečnik s Podbrezja v Ternovo v Ljublj.; Leop. Plečigas iz Idrije k sv. Jak. v Ljublj.; A. Žnidaršič od Fare pri Kost. v Ribnico; Jož. Pristov iz Sostrega v Gorje; Rud. Gregorič iz Žirov v Predvor; — nameščeni sem. duhovni: Iv. Renier v Teržič. Leop. Raktelj v Knežák, Jan. Debelak v Št. Lorenc; — novoposvečeni: Alfonz Levičnik v Cerknico, Jož. Gruden v Idrijo, Jož. Benkovič v Doberniče, Gust. Kolar v Št. Juri, Mart. Kerin na Faro pri Kost., Kar. Lenasi na Bloke, Jan. Jelenec v Dragatuš, Jož. Cegnar v Žiri, Kar. Dornik v Sostro, Matej Kos v Stari terg pri Polji; — premeščeni: Ign. Koren, adm. na Verhu, v Moravče, Jož. Kramarič s Hinj za admin. na Verh.

Ljubljana. Umerl je 1. t. m., večkrat previden s ss. zakramenti, g. Ivan Zupan, gimnaz. kr. profesor v pokoju, brat v. č. gosp. profesorja in ravnatelja v Alojznici. Star je bil 48 lét. Bog mu daj večni mir.

Nove orglje za dekanijsko Vipavsko cerkev je doveršil umetnik g. Fr. Goršič. Delo, ki šteje 20 spremenov (med njimi 2 jezičnika) na dveh manualih in pedala itd., zvedeni možje močno hvalijo.

Za Cerkev sv. Ilija v Slov. goricah, so bile 3. jul. blagoslovljene nove orglje, ktere sta izdelala domača umetnika brata Zupana v Kamni gorici pri Kropi. V „Slovenskem Gospodarju“ je delo verlo hvaljeno, ter povedano, da stane 2400 gld. Orglje imajo 987 piščal, nekaj lesenih in nekaj cinastih, ki so 15 pojočih spremenih razverstene; razun tega so v orgljah 3 vijaki postranski in trije zbiralniki. Imajo pa 2 manuala in pedal; v manualih je po 54 tipk, v pedalu 27 itd. Poročevalec sodi, da imajo zdaj Ilijčani najboljše orglje v lavanški škofiji.

Umerla je 31. julija v Štangi Ana Saje, rojena Salomon, iz Prečinske duhovnije, mati č. g. župnika. Priporoča se sorodnikom, prijateljem in znancem v gorečo molitev.

Birmovanje bode letos še v Starem Tergu pri Ložu.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Iz Žuženberka 5 gld. (15 gld. pa za misijone in potrebe) — Č. g. župnik M. Jereb Javorski 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. V. Jakelj, 5 gld. — Čast. g. Viktor Steska 28 gld. — Preč. g. J. Rozman, kan. in župn. pri sv. Jakobu v Ljubljani, 10 gld.

Za ustanovitev stalne in večji rezidence čč. oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“ Šestnajsta zbirka 2 gld.

Za pogorelce v Velikem otoku pri Postojni: P. n. prelat Dr. A. Čebašek 10 gld. — Gsp. Mart. Trilar 1 gld. — Gospa Marija Pirnatova 2 gld. — B. B. 5 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Predvoru: Neimenovana 2 gld.

Za cerkev sv. Joahima v Rimu: Č. g. žup. Matej Jereb Javorski 13 gld.

Za najpotrebniši misijone: „A. D. M. Gl.“ 5 gld.

Pogovori: G. J. A-n; Vse poslano v Sarajevo.